

Arrest

nr. 68 802 van 20 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 10 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat K. HENDRICKX en van attaché, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van gemengd Kumieks-Tsjetsjeense origine. U verklaarde in Dagestan problemen te hebben gehad omwille van vermeende betrokkenheid bij een aanslag op een politieagent. Ter staving van uw asielaanvraag haalde u volgende feiten aan.

In 2006 kocht u een auto, die nadien op uw naam geregistreerd stond. In januari 2007 verkocht u deze wagen om met het geld een winkeltje te beginnen. U bleef echter wel eigenaar van de wagen en de "koper" kreeg een volmacht om de wagen te mogen besturen. Enkele dagen later vielen OMON-medewerkers binnen in uw woning. U werd meegenomen naar hun gebouw en een week vastgehouden.

Uw intern paspoort werd ingehouden. Er bleek een agent te zijn doodgeschoten vanuit uw wagen. De OMON-medewerkers geloofden niet wat u vertelde over de verkoop van de wagen en de volmacht. U werd ondervraagd over de groepering waartoe u behoorde en over uw commandant. U had hier niets mee te maken en kon dus niet antwoorden. U werd geslagen met een gevulde fles en gemarteld. Na een week werd u vrijgelaten. U was ernstig ziek. Uw moeder bracht u enkele dagen later naar een polikliniek, maar u had geen breuken en mocht terug naar huis gaan. Pas veel later bleek dat uw nieren niet goed werkten en kreeg u dialyse. Ondertussen nam de OMON u regelmatig mee ter ondervraging. Ze vroegen ook geld. In 2010 eisten ze 50.000 USD. U had zoveel geld niet. Ze dreigden ermee u te doden indien u niet zou betalen. Daarbij werd u slecht behandeld in het ziekenhuis, aangezien er niet steeds elektriciteit was. U besloot het land te verlaten. Op 27 november 2010 vertrok u met een bus naar Moskou. Daar hielp uw oom u op een bus naar België. Uw oom had afspraken gemaakt met de chauffeur. Op 30 november 2010 kwam u aan in België waar u op dezelfde dag asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten. Uw vrouw, A. D. (o.v. (...)), kwam u enkele maanden later in België vervoegen.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op problemen die u zou hebben gehad omwille van de verkoop van uw wagen. Echter, er dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen hieromtrent niet geloofwaardig zijn. Zo verklaarde u dat u de auto in 2007 verkocht, maar dat de wagen op uw naam bleef staan en de "koper" een volmacht kreeg om uw wagen te mogen besturen (CGVS, p. 4). Van de "koper" weet u echter bijzonder weinig details te vertellen. U kende enkel zijn naam en weet dat hij uit Kyzil-Yurt afkomstig was, maar kende zijn adres niet (CGVS, p. 4). U verklaarde zelfs uitdrukkelijk dat u hem niet kende (CGVS, p. 4). Het is echter weinig aannemelijk dat u een wagen zou verkopen aan een onbekende man, terwijl de wagen op uw naam bleef staan en u hem een volmacht gaf om met uw wagen te mogen rijden. Het is niet aannemelijk dat u een dergelijk risico zou nemen, zeker gezien de veiligheidssituatie in Dagestan. U gaf trouwens zelf aan dat u er in 2006 voor koos om wel eigenaar te worden van het voertuig dat u had gekocht omdat u geen extra problemen wilde, aangezien men bij u wordt lastig gevallen door politieagenten (CGVS, p. 5). Uw uitleg voor deze verkoop-met-volmacht, namelijk dat 'het bij ons zo gebruikelijk is (CGVS, p. 4)' is dan ook niet overtuigend. U legde van deze verkoop-met-volmacht trouwens niet het minste begin van bewijs voor, hoewel u naar eigen zeggen alle formaliteiten regelde via een notaris (CGVS, p. 4 – 5). Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat u niet eens de naam van de notaris kende, noch zijn adres (CGVS, p. 5). Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent de verkoop-met-volmacht van uw wagen. Bijgevolg kan er ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen betreffende de problemen die u zou hebben gehad naar aanleiding van de verkoop van uw wagen (gearresteerd en gemarteld door de OMON nadat uw wagen werd gebruikt bij een aanslag).

Betreffende de (éénmalige) problemen met de OMON zijn uw verklaringen bovendien niet overtuigend en niet consistent. Zo verklaarde u dat de OMON binnenviel in uw woning, drie dagen na de verkoop van de wagen – in januari 2007 (CGVS, p. 5 – 6). Het is echter opmerkelijk dat u verklaarde zich niet te herinneren op welke dag van de week deze inval gebeurde (CGVS, p. 7). Daarbij dient het volgende te worden opgemerkt. U verklaarde in eerste instantie dat uw derde kind toen al geboren was (CGVS, p.6). U specificeerde zelfs dat uw vrouw zich bezighield met de baby toen de OMON binnenviel (CGVS, p. 7). Toen u werd gewezen op het feit dat u de inval van de OMON situeerde in januari 2007 en de geboorte van uw derde kind in juni 2007 (dus ruim een half jaar later), bleef u bij uw verklaringen dat uw kind al geboren was toen de inval plaatsvond (CGVS, p. 7). Uiteindelijk verklaarde u dat uw vrouw zwanger was (en het kind dus nog niet geboren was) toen de OMON binnenviel (CGVS, p. 7). Er kan toch van u verwacht worden dat u nog weet of uw derde kind al wel of nog niet geboren was, toen de inval van de OMON plaatsvond. Deze inconsistenties zetten verder vraagtekens bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Nog betreffende deze inval verklaarde u dat de OMON met 5 of 6 mannen kwamen, waarvan er 5 binnenvielen en 1 buiten bleef (CGVS, p. 6). Uw vrouw verklaarde echter dat ze binnen met 8 of 9 waren en dat er ook nog mannen buiten stonden en dat jullie tuin omsingeld was (CGVS, vrouw, p. 3). Tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal werd uw vrouw gewezen op de tegenstrijdigheid tussen uw beider verklaringen, namelijk dat u verklaarde dat er maar één man buiten stond. Hierop heeft uw vrouw ontkennend geantwoord en bleef ze bij haar verklaringen (CGVS, vrouw, p. 4). Deze uitleg is niet afdoende om de tegenstrijdigheid te verklaren, die bijgevolg onmiskenbaar blijft bestaan. Er kan toch verwacht worden dat u en uw vrouw consistente verklaringen afleggen betreffende de schaal van de inval, met name een omsingeling van uw tuin of niet. Deze tegenstrijdigheid ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Zowel u als uw vrouw haalden weliswaar aan dat u lijdt aan geheugenproblemen (CGVS, p. 7; CGVS, vrouw, p. 5), doch u legde hiervan niet het minste concrete bewijs van voor.

Ook uw verklaringen omtrent uw intern paspoort zijn niet aannemelijk. Zo verklaarde u dat de OMON in 2007 uw intern paspoort afnam tijdens de arrestatie, en dat u het niet terugkreeg. U verklaarde dat u pas in november 2010 een nieuw intern paspoort aanvraag en het (tegen betaling) onmiddellijk kreeg (CGVS, p. 8). Het is echter opmerkelijk dat u, die verklaarde dat uw intern paspoort in 2007 door uw autoriteiten werd afgenomen opdat u nergens heen zou kunnen en u nog eens opgepakt zou kunnen worden (CGVS, p. 2, 3 en 9), eind november 2010, toen uw autoriteiten u volgens uw verklaringen nog steeds vervolgden, op één dag tijd een nieuw intern paspoort uitgereikt kreeg (CGVS, p. 9). Bovendien is het niet aannemelijk dat u gedurende een drietal jaar zonder intern paspoort – hét Russische identiteitsdocument bij uitstek – zou hebben kunnen wonen en werken in de Russische Federatie. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan uw dossier blijkt immers dat het intern paspoort cruciaal is om onder meer te kunnen deelnemen aan het maatschappelijke leven. Dit geldt des te meer voor de deelrepubliek Dagestan, gezien de algemene veiligheidssituatie aldaar.

Betreffende uw reisroute en gebruikte reisdocumenten tenslotte dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen evenmin aannemelijk zijn. U verklaarde nooit een reispaspoort te hebben gehad (CGVS, p. 3). Verder blijkt uit uw verklaringen dat u per bus van Moskou naar België reisde met enkel uw intern Russisch paspoort op zak (CGVS, p. 11 – 12). U verklaarde niet te weten of dat voldoende was om de grens te passeren en uit uw verklaringen blijkt dat de chauffeur voor u geen paspoort had (CGVS, p. 12). Echter, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan uw dossier blijkt dat de grenscontroles om het Schengen gebied binnen te komen zeer strikt zijn. Het is totaal niet geloofwaardig dat u zonder reispaspoort per bus naar België zou hebben kunnen reizen. Deze vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Bovendien doet dit vermoeden dat u tracht om moedwillig uw reispaspoort, waarvan u verklaarde er nooit een te hebben gehad (CGVS, p. 3), achter te houden om aldus eventuele visa en uw werkelijke vertrekdata voor de Belgische asielinstanties verborgen te houden.

Daarbij verklaarde u nierproblemen te hebben. U legde een verband tussen deze medische problemen en de door u aangehaalde vervolgingsdaden (CGVS, p. 9 en 10, CGVS vrouw, p. 4 en 8). Aangezien zoals hierboven aangetoond geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, kan evenmin geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat u deze medische problemen zou hebben gekregen als gevolg van de slagen die u tijdens uw vasthouding zouden zijn toegediend. Er dient bijgevolg te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een

beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begreemd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De Commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan er in het kader van uw asielaanvraag niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. De door u voorgelegde documenten ter staving van uw asielaanvraag (interne paspoorten van u en uw vrouw, geboorteaktes van u en uw drie kinderen, uw rijbewijs en uw huwelijksakte) kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Deze documenten handelen immers over jullie identiteitsgegevens die niet betwist worden en hebben geen betrekking op de door u aangehaalde problemen. De door uw advocaat via mail opgestuurde (in België opgemaakte) medische attesten en resultaten van bloedonderzoeken tonen aan dat u in België een hemodialysebehandeling krijgt, wat hier evenmin in twijfel wordt getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van de materiële motiveringsplicht.

Zij betoogt dat het gebruik van de woorden 'niet aannemelijk' in de bestreden beslissing op een subjectieve interpretatie van haar relaas duidt. Het is niet omdat een bepaald gegeven voor een bepaald persoon 'niet aannemelijk' is, dat dit gegeven ook werkelijk niet mogelijk is. Een motivering die bestaat uit subjectieve gegevens is strikt onvoldoende om de gewezen beslissing te dragen.

De bestreden beslissing stelt ook dat de verzoekende partij geen enkel begin van bewijs kon aanbrengen ter staving van de verkoop met volmacht. In dat verband stelt zij onder verwijzing naar J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 54, dat de bewijslast niet te hoog mag zijn voor de kandidaat-vluchteling gelet op de situatie waarin hij zich bevindt. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig, en eerlijk zijn. Ze moeten plausibel zijn en mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij meent dat dit *in casu* het geval is.

Wat betreft haar verklaringen met betrekking tot haar problemen met OMON stelt de verzoekende partij dat er inderdaad kan gesteld worden dat zij redelijk verward overkomt omdat de situatie uiteraard ook een zeer verwarde toestand betrof en ook enige tijd geleden is. Van de verzoekende partij verwachten dat zij exacte data kan geven of het exacte aantal mannen kan weergegeven die in haar huis binnenvielen, is te hoog gegrepen. Men kan immers niet verwachten dat zij van alles een nauwgezet dagboek heeft bijgehouden.

Wat betreft haar intern paspoort, haar reisdocumenten, en vluchtroute, volhardt de verzoekende partij dat de OMON in 2007 haar intern paspoort afnam tijdens de arrestatie. In november heeft hij inderdaad

tegen forse betaling een nieuw intern paspoort aangevraagd en bekomen. Tegen betaling kan je immers veel bekomen in de Russische Federatie. Wat de reisroute en de gebruikte reisdocumenten betreft, verklaart de verzoekende partij dat de chauffeur zich met de reis bezighield en alles geregeld had voor haar en haar vrouw. Zij dienden zich niets aan te trekken van de reis.

De verzoekende partij betoogt verder dat haar rechten in haar land van herkomst niet gevrijwaard zijn. Dit blijkt duidelijk uit het dossier. Bij het lezen van de bestreden beslissing valt niet te begrijpen om welke redenen de verwerende partij de aanvraag van de verzoekende partij afwijst, nadat er een groot aantal incidenten wordt opgesomd, waarbij de verwerende partij zelf toegeeft dat er burgerslachtoffers vallen. Hieruit leidt de verzoekende partij een schending af van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Het Commissariaat-generaal dient zich ervan te vergewissen dat de verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid van haar relaas, loopt op een mensonterende behandeling wanneer zij zou terugkeren naar haar land van herkomst. Uit de aangehaalde rapporten blijkt dat actueel geen enkele bron kan uitsluiten dat de verzoekende partij bij terugkeer naar haar land van herkomst opnieuw het slachtoffer zal worden van vervolging of dat er in hoofde van de verzoekende partij geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bestaat. De motivering van de bestreden beslissing had dus, gelet op het profiel van de verzoekende partij, in alle redelijkheid moeten leiden tot de conclusie dat er ernstige aanwijzingen bestonden in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2. Wat de vluchtelingenstatus betreft

2.2.1. Vooreerst merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat de verzoekende partij het motief van de bestreden beslissing waarin gesteld wordt dat uit objectieve informatie blijkt dat de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, in het geheel niet betwist. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert is bijgevoegd bij het administratief dossier en wordt door de Raad bijgetreden, zodat het aan de verzoekende partij toekomt haar individuele gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Uit het relaas van de verzoekende partij blijkt dat de problemen die zij beweert te hebben in Tsjetsjenië gebaseerd zijn op één enkel feit waaruit al haar problemen voortvloeien, namelijk de verkoop van haar wagen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de onwetendheden die de verzoekende partij etaleerde met betrekking tot de koper van haar wagen en de notaris die alle formaliteiten regelde talrijk zijn, en dat dit niet te rijmen valt met de veiligheidssituatie in Dagestan, zelfs niet met de eigen verklaringen van de verzoekende partij, die aangaf dat zij er in 2006 voor koos om wel eigenaar te worden van het voertuig dat zij had gekocht omdat zij geen extra problemen wilde, aangezien men wordt lastig gevallen door politieagenten (gehoorverslag CGVS, p. 5). Daarbij komt nog, zoals dat overigens in de bestreden beslissing ook al werd gesteld, dat van deze verkoop-met-volmacht niet het minste begin van bewijs wordt voorgelegd, hoewel de verzoekende partij naar eigen zeggen alle formaliteiten regelde

via een notaris (gehoorverslag CGVS, p. 4 – 5). Deze vaststellingen, die alle gebaseerd zijn op de stukken van het administratief dossier, maken het relaas met betrekking tot de verkoop-met-volmacht volstrekt ongeloofwaardig.

2.2.4. De verzoekende partij brengt tegen deze bevindingen enkel in dat de bewijslast niet te hoog mag zijn voor de kandidaat-vluchteling gelet op de situatie waarin hij zich bevindt. Zij stelt dat haar verklaringen een voldoende bewijs kunnen zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig, en eerlijk zijn, plausibel en niet in strijd mogen zijn met algemeen bekende feiten. Uit de verklaringen van de verzoekende partij die zijn weergegeven in de bestreden beslissing blijkt echter dat haar verklaringen omtrent de verkoop van haar wagen allerminst plausibel of geloofwaardig zijn. Niet alleen is het zeer vreemd dat de verzoekende partij eigenaar zou blijven van haar eigen wagen zonder dat zij de persoon kent die hem gebruikt, noch weet waar hij woont, gezien de veiligheidssituatie waarop zij zich meent te beroepen, maar bovendien kan de verzoekende partij niet eens de naam of het adres noemen van de notaris van wie zij beweert dat hij de formaliteiten van de koop regelde. Het relaas van de verzoekende partij omtrent de verkoop van haar wagen is dan ook niet geloofwaardig. De vaststelling dat zij dienaangaande bovendien geen enkel bewijs voorlegt, niettegenstaande de verkoop formeel werd geregeld, doet verder afbreuk aan deze geloofwaardigheid.

2.2.5. Zoals uit de bestreden beslissing verder duidelijk blijkt zijn ook de verklaringen die de verzoekende partij aflegde met betrekking tot de problemen die zij zou gehad hebben met de OMON niet geloofwaardig. De verzoekende partij erkent in haar verzoekschrift dat er inderdaad kan gesteld worden dat zij redelijk verward overkomt. Zij geeft als reden op dat de situatie uiteraard ook een zeer verwarde toestand betrof en ook enige tijd geleden is. De verzoekende partij kan dit gegeven evenwel niet aangrijpen om de vastgestelde discrepanties tussen haar verklaringen en die van haar echtgenote te verklaren. Deze inval, die de rechtstreekse aanleiding was voor de vlucht, moet dermate ingrijpend zijn geweest dat hij op verzoekers netvlies moet zijn gebrand, zelfs al zijn deze feiten al enige tijd geleden gebeurd. Van de verzoekende partij en haar echtgenote, die zich beiden baseren op dezelfde feiten om hun gegronde vrees voor vervolging te verantwoorden, kan derhalve worden verwacht dat zij eensluidende verklaringen zouden afleggen met betrekking tot de inval van de OMON. De vaststellingen met betrekking tot de vraag of verzoekers huis nu al dan niet omsingeld was, doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas.

2.2.6. Daarbij komt nog dat ook in de verklaringen van de verzoekende partij zelf inconsistenties konden worden vastgesteld met betrekking tot het al dan niet geboren zijn van het derde kind in het gezin op het tijdstip van de inval, hetgeen om de hierboven weergegeven redenen volstrekt onaannemelijk is.

2.2.7. De verzoekende partij volhardt verder in haar verklaringen omtrent haar intern paspoort en haar vluchtroute en de daarbij gebruikte documenten, terwijl deze reeds in de bestreden beslissing op een pertinente wijze werden beantwoord. Voor zover zij thans doet gelden dat zij een nieuw intern paspoort heeft bekomen tegen forse betaling, stelt de Raad vast dat deze loutere bewering in ieder geval geen antwoord biedt op het argument in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat zij gedurende drie jaar zonder intern paspoort kon deelnemen aan het maatschappelijk leven, temeer gezien de veiligheidssituatie in Dagestan. Wat verzoekers vluchtroute betreft en de daarbij gebruikte documenten, volstaat het niet dat de verzoekende partij haar verklaringen herhaalt, nu reeds in de bestreden beslissing op genoegzame wijze uiteen werd gezet om welke redenen deze verklaringen niet plausibel zijn, temeer nu de argumentatie van de verwerende partij wordt ondersteund door de stukken van het administratief dossier.

2.2.8. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verklaringen van de verzoekende partij volstrekt ongeloofwaardig zijn en niet toelaten om in haren hoofde een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen, zoals dat reeds op omstandige wijze werd uiteengezet in de bestreden beslissing. Het argument van de verzoekende partij dat het niet is omdat een bepaald gegeven “niet aannemelijk” is dat het niet werkelijk mogelijk is, doet daaraan geen afbreuk: het komt de verzoekende partij toe om, zoals zij dat zelf reeds stelde, een plausibel relaas uiteen te zetten, hetgeen zij, gelet op de vele vaagheden en incoherenties in haar verklaringen, niet heeft gedaan.

2.3. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft

2.3.1. Elke aanvraag om subsidiaire bescherming in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet moet individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. De verwijzing naar de algemene

toestand in het land van herkomst is evenmin voldoende. De aanvrager dient de link te leggen tussen deze algemene toestand en zijn persoonlijke situatie (RvS 29 november 2007, nr. 177.396).

2.3.2. De Raad wijst er in eerste instantie op dat hierboven reeds werd vastgesteld dat verzoekers asielaanvraag ongelofwaardig is. De Raad meent dat de verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat aanvraag teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.3.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan echter worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongelofwaardige asielaanvraag, meer bepaald omwille van een situatie zoals beoogd in artikel 48/4 § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.3.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij van oordeel is dat de verwerende partij na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel is dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict, zodat er actueel voor burgers in Dagestan geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. De verwerende partij heeft zich daarbij beroepen op de informatie die is vervat in de Subject Related Briefing "*Russische Federatie, Dagestan – Algemene en veiligheidssituatie, update januari 2011*" en die is gebaseerd op de informatie verstrekt door verschillende gezaghebbende bronnen. Inderdaad blijkt uit dit document dat, zoals dat ook reeds in de bestreden beslissing werd gesteld, de huidige situatie zich kenmerkt door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen, dat hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, er tevens een beperkt aantal gevallen zijn waarbij burgers het slachtoffer worden, meer bepaald wanneer deze ofwel om specifieke redenen geïdoleerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. Ook wordt erkend dat de autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties, waarbij het niet uitgesloten is dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Desalniettemin, zo besluit de verwerende partij, blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt en is de globale situatie niet van die aard dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld.

2.3.5. In zoverre de verzoekende partij de schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen inroept, omdat het haar niet duidelijk is om welke redenen haar aanvraag wordt afgewezen nadat de verwerende partij zelf heeft toegegeven dat er burgerslachtoffers vallen, dient herhaald dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat een afweging werd gemaakt op grond van alle beschikbare gegevens, met als conclusie dat het aantal burgerslachtoffers beperkt is en burgers niet op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De verzoekende partij kan derhalve niet worden bijgetreden waar zij stelt dat het niet duidelijk is om welke reden de verwerende partij haar niet de subsidiaire bescherming toekent op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.3.6. De verzoekende partij stelt voorts dat het Commissariaat-generaal zich ervan dient te vergewissen dat de verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid van haar aanvraag, loopt op een mensonterende behandeling wanneer zij zou terugkeren naar haar land van herkomst. Uit de aangehaalde rapporten blijkt volgens de verzoekende partij dat actueel geen enkele bron kan uitsluiten dat de verzoekende partij bij terugkeer naar haar land van herkomst opnieuw het slachtoffer zal worden van vervolging of dat er in hoofdzaak van de verzoekende partij geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bestaat.

De verzoekende partij is weliswaar van mening dat het geweld een zekere impact heeft op het leven van alle burgers in Dagestan, doch slaagt er niet in om de conclusie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die gesteund is op de voormelde objectieve informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier te weerleggen. Zij brengt geen concrete informatie aan die deze informatie van de Commissaris-generaal ondergraaft, noch toont zij aan dat de commissaris-generaal uit deze informatie de verkeerde conclusies zou hebben getrokken en verkeerdelijk zou hebben geoordeeld dat er op dit moment voor burgers geen reëel risico bestaat om geconfronteerd te worden met een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De verzoekende partij komt dan ook niet in aanmerking voor het statuut van subsidiair beschermde in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS